

Gods voorzienigheid in lijden

Ik geloof dat er burens wonen in het appartement naast ons. Ik heb ze nooit gezien, Bram wel, volgens hem is het een buurvrouw. Ze houdt van harde muziek, zei ze tegen Bram “bel maar aan als jullie er last van hebben”, ik heb die harde muziek overigens nooit gehoord of überhaupt last van haar gehad. Bram heeft haar ook al een tijdje niet gezien, en de buurman naast de hypothetische buurvrouw vroeg ons laatst of wij de buurvrouw laatst hadden gezien, hij had haar al een tijdje niet gezien. We hebben niemand zien verhuizen, en de brievenbus puilt niet uit, dus ik ga er maar vanuit dat we burens hebben op nummer 214.

Niet-gelovige vrienden vragen mij regelmatig hoe ik geloof in de 21ste eeuw. Ik vertel ze dan wonderen waarvan ik gehoord of gezien heb die bewijzen dat er voor mij een God is, een God die mij rust en liefde geeft als ik het zelf niet kan opbrengen. Ze zeggen dan vaak dat ze blij zijn voor mij, maar dat zij dat niet zo zien en dat mijn God niet zichzelf aan hen heeft laten zien. Of ze geloven wel in ‘iets’ maar zien niet wat dat voor een impact heeft op hun leven. Zij geloven in een God zoals ik geloof in de burens op nummer 214.

Laatst appte een goede vriend van mij: “Ik ben erg geïnteresseerd in jouw point-of-view over de hele corona situatie, ook vanuit je geloof”. Ik snap die vraag, wat hebben we aan een almachtige buur die maar gewoon thuis blijft op nummer 214 terwijl het appartementencomplex in de fik staat. Geef mij dan maar gewoon een brandweerman waarvan ik tenminste niet mijzelf van moet overtuigen dat hij echt bestaat. Waarom zou ik perse in een almachtige God moeten geloven als hij net zoveel lijkt te doen aan de corona ellende als mijn burens waar ik tenminste geen last van heb.

Deze tijd doet mij denken aan het verhaal van Jezus die ligt te slapen op de boot in de storm. *En Hij lag in het achterschip te slapen op een hoofdkussen; en zij wekten Hem en zeiden tegen Hem: Meester, bekommert U Zich er niet om dat wij vergaan?* (Markus 4:38). Hier zitten we dan met ze allen binnen in dezelfde storm, te roepen naar een God die soms lijkt te slapen terwijl ons schip zinkt. In dit verhaal wordt Jezus tenminste wakker, laat de storm liggen en vraagt daarna aan zijn hyperventilerende discipelen waarom ze zo angstig zijn en geen geloof hebben.

Nu ik dit schrijf is de storm niet gaan liggen, waarom komt God ons niet te hulp? Hij is toch almachtig? Wat is de meerwaarde van geloven in God tegenoverstaand van geloven in mijn buurvrouw. Job vroeg zich ook af wat hij aan een God had die niks leek te doen en na een eindeloze discussie waarbij de langste ALV verbleekt geeft God antwoord, midden in de storm, letterlijk (Job 38-41). De inhoud van dat antwoord, kort samengevat; er is zoveel dat je niet kan bevatten, wat je wel weet is dat ik God ben en ik wel weet wat er gebeurt. En daar moet Job het mee doen. God is God en God weet waarom.

Dit is de reden waarom ik meer heb aan mijn geloof in God dan de burens van 214. De burens van 214 kunnen mij weinig helpen. Maar ik vertrouw en geloof in een God die alle verstand te boven gaat, ook als ik niet snap waarom mensen huilen, lijden, doodgaan. Ik kan mijn angst en verdriet neerleggen in de storm en bij God en vertrouwen dat hij weet waarom.

Wil je hier nog mee verder? Ik raad dan aan Job 38-41 te lezen, de BibleProject heeft ook een mooie video gemaakt over Job, zeker een aanrader!

<https://www.youtube.com/watch?v=GswSg2ohqmA&t=1s>